

zdrowotne, ubezpieczenia morskie, ubezpieczenia na życie, usługi w zakresie informacji finansowych on-line, interaktywne usługi informatyczne dotyczące informacji finansowych”, należące do klasy 36,

— „łączość poprzez terminale komputerowe, nadawanie telegramów, informacja o telekomunikacji, poczta elektroniczna, przesyłanie informacji, komputerowa transmisja wiadomości i obrazów, transmisja satelitarna”, należące do klasy 38.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo dwa zarzuty na poparcie odwołania.

W pierwszym zarzucie podnosi ona, że Sąd nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia — naruszając w ten sposób art. 253 WE i art. 73 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ — ponieważ nie skrytykował zaskarżonych decyzji OHIM za brak uzasadnienia. W decyzjach tych bowiem Izba Odwoławcza OHIM przeprowadziła całościową analizę charakteru odróżniającego oznaczeń słownych PAYWEB CARD i P@YWEB CARD w odniesieniu do rozpatrywanych towarów i usług, nie motywując swego rozstrzygnięcia w stosunku do każdego z nich. Natomiast całościowa analiza jest możliwa tylko wtedy, gdy między towarami i usługami występuje wystarczająco bezpośredni i konkretny związek, pozwalający na stwierdzenie, że tworzą one kategorię lub wystarczająco jednolitą grupę, co w sposób oczywisty nie ma miejsca w niniejszym przypadku, ponieważ towary i usługi objęte zgłoszeniem pełnią różne funkcje.

W drugim zarzucie skarżąca kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę, zgodnie z którą zakresy stosowania poszczególnych bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. b)–d) rozporządzenia nr 40/94 w pewien sposób na siebie zachodzą. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału każda z podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia jest niezależna od innych i wymaga odrębnego rozpatrzenia. A zatem Sąd błędnie zastosował art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia w stosunku do towarów należących do klasy 9, gdyż w ich przypadku nie przeprowadził faktycznego odrębnego badania podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Ligi Rici przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C-286/09)

(2009/C 233/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luigi Ricci.

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Pytania prejudycjalne

1) „Czy wykładni art. 17, 39 i 42 traktatu i odpowiednich przepisów rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób zasada sumowania wszystkich okresów ubezpieczeniowych dla celów powstania, nadania i utrzymania uprawnienia do świadczeń — zasada wykonana poprzez przyjęcie przez Radę rozporządzenia nr 1408/71 — znajduje zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których niezbędne jest zastosowanie systemu sumowania i metody pro rata, celem uznania uprawnienia do danego świadczenia, z tym skutkiem, że należy uwzględnić w tym celu okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach przepisów każdego państwa członkowskiego oraz okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach systemu zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do pracowników instytucji wspólnotowych.”

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Aduo Pisaneschi przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C- 287/09)

(2009/C 233/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aduo Pisaneschi.

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Pytania prejudycjalne

„Czy wykładni art. 17, 39 i 42 traktatu i odpowiednich przepisów rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób zasada sumowania wszystkich okresów ubezpieczeniowych dla celów powstania, nadania i utrzymania uprawnienia do świadczeń — zasada wykonana poprzez przyjęcie przez Radę rozporządzenia nr 1408/71 — znajduje zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których niezbędne jest zastosowanie systemu sumowania i metody pro rata, celem uznania uprawnienia do danego świadczenia, z tym skutkiem, że należy uwzględnić w tym celu okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach przepisów każdego państwa członkowskiego oraz okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach systemu zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do pracowników instytucji wspólnotowych.”

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per la Sardegna (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Telecom Italia SpA przeciwko Regione autonoma della Sardegna

(Sprawa C-290/09)

(2009/C 233/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo per la Sardegna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telecom Italia SpA

Strona pozwana: Regione autonoma della Sardegna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 2004/18/WE ⁽¹⁾ w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, wskazane w pkt 10 należy interpretować w ten sposób, że zakazują one konsorcjom, w których uczestniczą również podmioty administracji publicznej, takie jak wspomniane w pkt 12, udziału w zamówieniach publicznych na usługi obejmujące dokumentację, publikację i realizację „Jednolitego systemu tożsamości wizualnej miejsc i instytucji kulturalnych: dziedzictwo kulturowe Sardynii”, będące przedmiotem przetargu ogłoszonego przez Regione Sardegna.
- 2) Czy art. 3 ust. 22 i 19 kodeksu zamówień publicznych, o którym mowa w dekrete ustawodawczym nr 163/2006 (zgodnie z którymi, odpowiednio, „pojęcie »podmiot gospodarczy« obejmuje przedsiębiorcę, dostawcę i usługodawcę

lub ich grupę bądź konsorcjum”, a „pojęcia »przedsiębiorca«, »dostawca« i »usługodawca« oznaczają osobę fizyczną lub osobę prawną bądź podmiot nie posiadający osobowości prawnej, w tym europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych (EZIG), utworzone na mocy dekretu ustawodawczego nr 240 z dnia 23 lipca 1991 r., które »oferują na rynku« odpowiednio, wykonanie robót lub obiektu budowlanego, produkty lub usługi”) oraz art. 34 tego kodeksu (który wymienia podmioty dopuszczone do udziału w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień publicznych) są sprzeczne z dyrektywą 2004/18/WE, jeśli ich wykładni dokonuje się w ten sposób, że zastrzegają udział w zamówieniach publicznych usługodawcom zawodowo zajmującym się daną działalnością, z wyłączeniem podmiotów publicznych działających zasadniczo w celach innych niż zarobkowe, takich jak cele naukowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Isabella Calestani przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Sprawa C-292/09)

(2009/C 233/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Isabella Calestani

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

Pytanie prejudycjalne

Dla potrzeb rozstrzygnięcia niniejszego przypadku konieczne wydaje się zatem ustalenie, czy art. 19 ust. 5 DPR nr 633/72 jest sprzeczny z prawem wspólnotowym i zasadą neutralności podatku VAT i w szczególności, czy doszło do nieprawidłowej transpozycji szóstej dyrektywy 77/388/EWG ⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r., w zakresie w jakim prawo krajowe nie przewiduje możliwości odliczenia podatku VAT od zakupów dokonanych przez podatników, których transakcje są zwolnione z podatku VAT

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1